

Martin Žižka:

Vysílací práva k olympijským hrám

Posudek diplomové práce

Autor si v předkládané práci stanovil jako hlavní cíl – „analýzu příjmů plynoucích Olympijskému hnutí z prodeje vysílacích práv k olympijským hrám“ (s. 5). Podrobněji pak formuluje své cíle spolu s hlavními úkoly v samostatném úseku na straně 14, kde uvádí i metody, jimiž chce stanovený cíl naplnit.

Jak se mu dařilo? Hned na počátku považuji za nutné jednoznačně vyjádřit, že výtečně. Práci rozdělil do dvou větších celků: 1) Teoretická východiska – kde definuje hlavní pojmy, s nimiž pracuje, jako jsou „olympijské hry“, „olympijské hnutí“, „médiá“, „olympijské hry jako mediální událost“, „vysílací práva a právní aspekty“ (25 stran); 2) Vlastní jádro výzkumu, jež dělí na metodiku, historický vývoj a vlastní analýzu příjmů z vysílacích práv z olympijských her (32 stran). Osnova práce má svou logiku a autor v textu projevuje znalost zkoumané problematiky.

Pramenně vychází práce z oficiálních zpráv jednotlivých olympijských her, počínaje rokem 1896, a je chvályhodné, že si autor dovedl najít jejich digitalizovanou podobu, a tím pádem mohl pracovat s relativně úplným pramenem. Teoreticky se opírá o několik klasických prací věnovaných pojednávánímu tématu, hlavně z pera Holgera Preusse. Škoda, že opět ponechal stranou práci Richarda Pounda, člena MOV, který „byl u toho“, když se prodávala televizní práva a měnil pohled na obchod s „olympijským zbožím“.

Jak už jsem poznamenal, práce prokazuje autorovu znalost pojednávané problematiky i jeho schopnost tvořivým způsobem pracovat s fakty i se statistickými metodami. Nicméně několik kritických poznámek:

- 1) V části Teoretická východiska je patrná rozdílná péče, jíž autor věnuje jednotlivým tématům. Zatímco velice dobře rozvíjí tematiku médií a vysílacích práv, poněkud odbytou se mi jeví tematika olympijských her a olympijského hnutí, kde místy přejímá nepřesná tvrzení z učebnic. Mezi jiným například zapomněl na předsedu MOV Michaela Killanina, který stál na počátku proměny Mezinárodního olympijského výboru v sedmdesátých letech 20. století. Možná by bylo též dobré seznámit čtenáře s osobností Richarda Carrióna, považovaného za hlavního finančníka MOV.
- 2) V celém textu se často projevují doslovné překlady z anglického originálu, které v češtině působí nepatřičně. Jako příklad uvádím „zakončovací ceremoniál“ (s. 34) nebo „vzdělávací reformátor“ (s. 43).
- 3) Práce je plná používaných zkratek, které občas ztěžují porozumění textu!
- 4) Jako technicky nezalíbený čtenář mě zaujalo, že satelity se objevily už v polovině šedesátých let 20. století, přestože s nimi mám zkušenost až z devadesátých let. Teprve kolem strany 50 jsem našel vysvětlení, že se jedná o přenos signálu pomocí satelitních družic.

Nicméně těchto několik poznámek nikterak nemění můj názor, že předkládaná práce má vysokou odbornou úroveň a přináší nové poznání dané problematiky. Například existující vědomí, že internet ve 21. století rychle vytlačuje klasický televizní signál je tu dokumentováno řadou čísel a dalších důkazů. Autor například přináší i argumenty, proč Národní olympijský výbor USA požívá výsadní postavení při rozdělování dotací ze strany Mezinárodního olympijského výboru, když Spojené státy americké přinášejí za vysílací práva do pokladny MOV takřka polovinu příjmů.

Závěr: Práce prokazuje hlubokou znalost sledované problematiky i použitých metodických postupů. Prokazuje i tvůrčí přístup autora, a proto ji nejen **doporučuji k obhajobě**, ale i k publikaci pro širší čtenářský okruh. Za svou osobu navrhuju hodnocení – **výborně**.

V Praze dne 30. dubna 2014

PhDr. František Kolář, CSc.